

Verhalen-van-de-werkvloer

Roddel op de werkvloer

De aantekeningen van één van de verkenneren in de kabinetsformatie zijn per ongeluk in de openbaarheid terecht gekomen. Het bleek dat er niet alleen over de issues, maar kennelijk ook over personen werd gesproken, die daar zelf niet bij betrokken werden. De week daarvóór lazen we al in de media, dat er een [‘fluistercampagne’](#) gaande was rondom een persoon.

Het is een heel débacle geworden.

Dat woord ‘fluistercampagne’ resoneerde bij mij al een week en herinneringen kwamen boven. Fluistercampagne, lijkt dat niet verdacht veel op iets dat wij gewoon ‘roddelen’ noemen? Wie is er niet mee bekend? Want laten we eerlijk zijn, het komt veel voor, ook op onze de werkvloer.

Ook al is het door de roddelaars niet zo bedoeld, iemand kan er door worden weggezet, door worden beschadigd of zich gedwongen voelen te vertrekken.

Zo herinner ik me de roddel rond Rosemarie, die eigenlijk met positief nieuws startte. Haar meevaller riep jalousie op en het nieuwtje kreeg gaandeweg een kwade reuk.

Rosemarie had het nieuwe intranet van de organisatie waar ik werkte bijna in haar eentje, binnen recordtijd opgeleverd. Eindelijk hadden we een [social intranet](#) waar iedereen, ook buiten de communicatieafdeling, aan mee kon bouwen. Alle collega’s konden nu efficiënter werken, met ingebouwde tools en apps, ze zouden beter op de hoogte van ontwikkelingen binnen en buiten de organisatie zijn, én makkelijker verbinding kunnen leggen met elkaar.

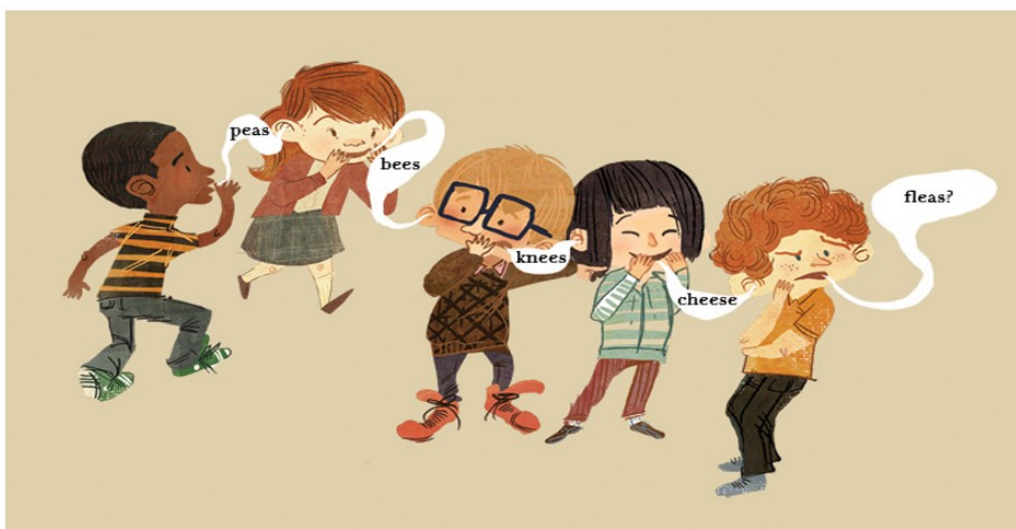
De afdelingsmanager mocht iemand voordragen voor een periodieke bonus, en deze keer werd dat Rosemarie. Nadat de verdeling op hoger niveau was gemaakt, werd Rosemarie even ‘ontboden’ bij de manager en kreeg zij het heuglijke nieuws te horen. De manager had al eerder zelf zijn waardering uitgesproken voor het project – waarderen is immers belangrijker dan een financiële prikkel – maar deze bonus van 1500 euro maakte Rosemarie natuurlijk heel blij. Ze had een moeilijke en drukke tijd achter de rug nadat zij gebroken had met haar vriend en ook financieel kon ze wel wat steun gebruiken. Ze had zich inderdaad – ook om afleiding te hebben – uit de naad gewerkt aan dit nieuwe intranet. Met succes, dus!

Omdat nog niet alle afdelingen het nieuws met de gelukkigen hadden kunnen delen, vroeg haar manager of Rosemarie het bericht intern nog éven voor zich kon houden. “Geen probleem”, zei Rosemarie monter. Hoewel, bedacht de meestal extraverte Rosemarie, het voor haar toch niet makkelijk zou zijn om haar mond te houden.

Rosemarie huppelde terug naar haar werkplek en begon meteen te appen met haar zus. “Hoi, Sis, ik heb heel goed nieuws, ik heb de hoofdprijs gewonnen! Vanmorgen...” begon ze haar bericht. Ze was nog niet klaar met haar appbericht toen ze werd afgeleid door een collega die haar iets wilde vragen.

Je raadt het al, de collega las het onafgemaakte bericht op haar smartphone. Terwijl Rosemarie haar mond stijf dicht hield, ging het nieuws over haar hoofdprijs als een lopend vuurtje door het bedrijf. Anderen voegden er zaken aan toe, zoals dat iemand wist dat Rosemarie inderdaad meedeed aan de staatsloterij.

Je kent dat fluisterspelletje wel, waarbij persoon 1 iets fluistert in het oor van persoon 2, die fluistert het door naar persoon 3, en bij persoon 15 aangekomen lijkt het bericht nauwelijks meer op het oorspronkelijke bericht.

Zo ging het hier ook. Sommigen voegden er aan toe dat Rosemarie 'de honderdduizend' had gewonnen, anderen dat ze onlangs gescheiden was en dat haar ex de helft van het bedrag opeiste, omdat Rosemarie en haar ex in een vechtscheiding terecht waren gekomen. Het bericht werd dus ook smeugiger en lelijker. Iemand opperde dat Rosemarie vast gescheiden was omdat ze haar ex bedrogen had.

Bij de koffieautomaat vroeg iemand: "Ha Rosemarie, wat hoor ik, ben je nu van plan was een huis te gaan kopen?" Rosemarie antwoorde niets vermoedend dat ze inderdaad na het verbreken van haar relatie even bij haar ouders was ingetrokken, maar dat ze intussen een leuke huurwoning had, hier vlak bij. Kennelijk wist deze persoon van haar scheiding.

Bij de [vrijmibo](#), waar Rosemarie vaak aan meedeed, was het gezellig als altijd. Maar de olifant in de kamer, in casu in Harry's Bar (het was in de pré-coronatijd), werd niet besproken. Rosemarie merkte daar niets van, ze dronk haar wijntjes en had lol met de anderen. Ze had het naar haar zin en ze was immers op de fiets. Tot de rekening kwam. Die kwam in z'n geheel bij haar terecht. Even wilde ze protesteren, maar ze realiseerde zich dat het inderdaad al weer een tijdje geleden was dat zij had betaald en liet het er maar bij.

Omdat Rosemarie er zelf niets over vertelde, kon het bericht welig tieren binnen en buiten de afdeling en werd het steeds 'fraaiër'. Intussen werd er nu ook bij 'gefluisterd' dat Rosemarie deze zomer lang en ver op vakantie zou gaan met haar nieuwe vriend. En wie dat was, was dat niet die collega van de afdeling Inkoop? Die was toch ook altijd bij de vrijmibo?

Niets van dit alles kwam op het nieuwe intranet terecht, ook niet in de daaraan verbonden sociale media, zodat de hardwerkende Rosemarie -die hele dagen bezig was collega's via het intranet met elkaar te verbinden- geen idee had, wat er zich werkelijk om haar heen afspeelde.

Twee weken na hun vorige gesprek belde de afdelingsmanager haar op om te zeggen dat iedereen die het betrof nu mondeling geïnformeerd was, en dat er een memo van de directie zou uitgaan waarin de namen van de 'bonus ontvangers' zouden worden genoemd, met de vermelding van de betreffende projecten en hun persoonlijke bijdrage daarin.

Eindelijk kon Rosemarie haar geheim delen met haar collega's. En dat deed ze dan ook direct.

Een van de eerste reacties die ze kreeg, nota bene van haar naaste collega Jolanda, was: "De duvel schijnt altijd op de grote hoop." Roos vroeg haar wat zij daarmee bedoelde. "Nou, eerst win je de

honderdduizend en nu krijg je ook nog een bonus,” opperde Jolanda met een verongelijkte blik. Rosemarie keek haar verbaasd aan. “Heb ik de honderdduizend gewonnen?” Je kunt je de discussie die volgde en waarin nog een aantal andere collega’s zich mengden, voorstellen.

Dit deel van het verhaal werd ter plekke de wereld uit geholpen. Of de ideeën rond de vechtscheiding, het overspel en de nieuwe vriend van Rosemarie dat ook werden, was maar de vraag. Want het was wel duidelijk dat ‘iedereen het wist’. Zowel binnen als buiten haar eigen afdeling.

Rosemarie voelde zich verschrikkelijk, nu ze wist dat ze onderwerp van gesprek was. En dat er een collega van de afdeling Inkoop in meegesleurd werd. Ze zag zich genoodzaakt om al haar collega’s, althans die van haar eigen afdeling Communicatie, te benaderen. Omdat ze iedereen tegelijk wilde bereiken, koos ze voor een groeps-email. In deze e-mail gaf ze noodgedwongen een inkijkje in haar privéleven. Ze vermeldde dat ze inderdaad gescheiden was van haar vriend, in goede harmonie, en inmiddels alleen woonde. En dat ze helaas niet de staatsloterij gewonnen had. Dus geen Seychellen voor haar, deze zomer. Hooguit een vakantie in Nederland, in haar eentje.

Ze voegde eraan toe dat ze hoopte dat “wij, juist als communicatie-experts, in het vervolg het goede voorbeeld zullen geven en zullen praten met elkaar, in plaats van óver elkaar. Om een smeug verhaal even te checken bij degene over wie het gaat. En het is ook een kleine moeite om het verhaal bij de verteller te corrigeren, als het feitelijk niet blijkt te kloppen.”

Herkenbaar? Het is mijn bedoeling om de lezer uit te dagen en te reflecteren op zijn/haar eigen praktijk. Reacties zijn dan ook zeer welkom!

Disclaimer

De verhalen die ik schrijf zijn fictieve verhalen. Ze zijn het product van mijn belevenissen én mijn fantasie. Namen, karakters, plaatsen, bedrijven, gebeurtenissen, ze zijn door mij op een fictieve manier gebruikt. Elke overeenkomst die je denkt te zien met bestaande personen, plaatsen, bedrijven en gebeurtenissen is dus puur toeval.

Mirjam Soeterbroek
©Mimprovisé